по чорних схилах як зоря повзуча
острогів календарна суєта
зламати хліб немов зламати учня
щоб з нонпареля голос вилітав

щоб плакала по темних ебонітах
форель у партитурі забобон
щоб засвітився танець дядька віта
червоним і коричневим обом

а пастка лиш розторгнення поразки
на два сліди чотири забуття
просвічує просочує крізь растр
тоненька епідемія життя

пухлина це вирівнювання звивин
на тремах мозку вихрещений злак
зламати хліб розмножити оливи
а хто щасливий хай вмирає так